

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobcov : **1/ O.**, zastúpený JUDr. V. V., advokátkou v T., **2/ Mgr. G. F.**, bývajúci v K., **3/ J. F.**, bývajúca v K., **4/ G. T.**, bývajúci v K., **5/ M. B.**, bývajúca v K., proti žalovaným : **1/ V. K.**, bývajúci K., **2/ M. V.**, bývajúca v K., **3/ A. P.**, bývajúca v K., **4/ J. M.**, bývajúci v K., **5/ A. K.**, bývajúca v K., **6/ A. D.**, bývajúca v K., **7/ Ing. Š. N.**, bývajúci v K., žalovaní 1/ až 7/ zastúpení JUDr. M. V., advokátom v K., **8/ C. T.**, bývajúca v K., **9/ J. B.**, bývajúci v K., **10/ E. G.**, bývajúci v K., **11/ M. D.**, bývajúca v K., **12/ M. M.**, bývajúca v K., zastúpená JUDr. M. V., advokátom v K., **13/ A. B.**, bývajúca v K., **14/ J. T.**, bývajúci v K., **15/ D. B.**, bývajúca v K., **16/ P. B.**, bývajúci v K., **17/ A. V.**, bývajúci v K., **18/ M. C.**, bývajúca v K., **19/ A. M.**, bývajúci v K., **20/ E. G.**, bývajúci v K., **21/ R. K.**, bývajúci v K., **22/ M. P.**, bývajúca v K., **23/ J. B.**, bývajúci v K., **24/ V. K.**, bývajúca v K., **25/ J. L.**, bývajúci v K., **26/ T. L.**, bývajúci v K., **27/ A. F.**, bývajúca v K., **28/ Š. T.**, bývajúci v K., žalovaní 15/ až 28/ zastúpení JUDr. M. V., advokátom v K., **o určenie neplatnosti hlasovania, neplatnosti uznesenia schôdze vlastníkov a o neplatnosti výpovede zo zmluvy o výkone správy**, vedenej na Okresnom súde Trebišov pod sp.zn. 12 C 235/2007, o dovolaní žalobcu 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 24. júna 2010 sp.zn. 2 Co 27/2010

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobca 1/ je povinný zaplatiť žalovaným 1/ až 7/, 12/, 15/ až 28/ trovy dovolacieho konania v sume 617,60 € do troch dní do rúk alebo na účet JUDr. M. V..

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trebišov rozsudkom z 20. novembra 2009 č.k. 12 C 235/2007-476 zamietol žalobcu žalobcov 1/, 4/ a 5/, ktorou sa domáhali určenia, že hlasovanie žalovaných na schôdzi vlastníkov bytov a nebytových priestorov, konanej dňa 22.10.2007 a tiež uznesenie

prijaté na tejto schôdzi je neplatné, ako aj určenia, že výpoveď zo dňa 12.12.2007, ktorou mali vypovedať žalovaní zmluvu o výkone správy bytového domu č. X. v K. žalobcovi 1/, ako správcovi tohto bytového domu, je neplatná. Zastavil konanie v časti o návrhu žalobcov 2/ a 3/. Vyslovil, že o trovách konania účastníkov rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. V odôvodnení prvostupňový súd uviedol, že žalobcovia 1/, 4/ a 5/ ako vlastníci bytov nie sú aktívne legitimovaní na podanie návrhu na určenie neplatnosti hlasovania na schôdzi vlastníkov bytov a na určenie neplatnosti uznesenia schôdze vlastníkov bytov, pretože uplatniť takéto právo právny predpis neumožňuje žiadnej osobe. To isté platí aj pokiaľ sa domáha vlastníka bytu určenia neplatnosti výpovede zo zmluvy o výkone správy, o ktorej bolo rozhodnuté na schôdzi vlastníkov bytov. Aj tu platí, že vlastníka bytu sa môže domáhať len takéto práva, aké pre neho vyplývajú z ustanovenia zákona č. 182/1993 Z.z. pokiaľ ide o rozhodovanie na schôdzi vlastníkov bytov a aj z uvedeného dôvodu zamietol aj v tejto časti návrh žalobcov 4/ a 5/ ako vlastníkov bytov. Čo sa týka žalobcu 1/, ako správcu bytového domu má naliehavý právny záujem na tomto určení, pretože je účastníkom záväzkoprávneho vzťahu, o trvaní alebo skončení ktorého súd rozhoduje, a svojich práv a povinností, ktoré pre neho z tohto záväzkového práva vyplývajú sa nemieni vzdať. Súd preto skúmal, či pri rozhodovaní vlastníkov bytov na schôdzi vlastníkov došlo k takému porušeniu právneho predpisu, ktoré by vyvolalo neplatnosť tohto právneho úkonu. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že za výpoveď zo zmluvy o výkone správy uzavretej so správcom bytu žalobcom 1/ bolo odovzdaných celkom 27 hlasov v prepočte jeden hlas na jeden byt. Tým bolo preukázané, že došlo k platnej výpovedi vlastníkov bytového domu č. X. na ul. H.K. zo zmluvy o výkone správy so správcom žalobcom 1/, pretože za výpoveď hlasovala 2/3 väčšina vlastníkov všetkých bytov. Zaoberal sa taktiež námietkami žalobcu 1/ ohľadne včasnosti predvolania, hlasovania, platnosti hlasov a uzavrel, že tieto sú nedôvodné.

Na odvolanie žalobcu 1/ Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 24. júna 2010 č.k. 2 Co 27/2010-521 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa a poukázal na to, že súd prvého stupňa sa vypořiadal v priebehu konania so všetkými námietkami, ktoré zopakoval žalobca 1/ v odvolaní a skutkovo a právne ich náležite zdôvodnil.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca 1/, ktorý navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že určí výpoveď voči žalobcovi 1/ ako správcovi bytov a nebytových priestorov za neplatnú. Zároveň žiadal odklad vykonateľnosti rozhodnutia. Dovolanie odôvodnil tým, že odvolací súd nevytýčil termín odvolacieho konania, čím má za to, že boli vážne porušené jeho práva ako žalobcu a to najmä z pohľadu toho, že sa jedná o taký predmet sporu, v zmysle zákona č. 182/1993 Zb., ktoré sú v oblasti rozhodovania súdu novou sporovou agendou. Odvolací súd sa nezaoberal dôležitou otázkou, že žalobca je správcom bytu a teda je aktívne legitimovanou osobou, vo vzťahu k nemu nemôže byť výpoveď platná a to nielen z hmotnoprávneho hľadiska, ale predovšetkým z hľadiska procesnoprávneho. V konaní pred okresným súdom bolo jednoznačne preukázané, že žalobca ako správca ale ani ako vlastník bytu v predmetom bytovom dome nebol riadne a včas predvolaný na schôdzu vlastníkov bytov a nebytových priestorov, na ktorej bola prijatá výpoveď zo správy predmetného bytového domu. Dokazovanie vykonané v predmetnej veci preukazuje, že existujú právne dôvody, ktoré činia túto výpoveď zo zmluvy o výkone správy neplatnou. Odvolací súd sa touto otázkou vôbec nezaoberal ani ju nezdôvodnil. Keďže konanie schôdze bolo neregulérne nemôže byť platný procesný následok z rokovania tejto schôdze, t.j. výpoveď zo zmluvy o výkone správy vo vzťahu k žalobcovi 1/ ako správcovi bytov a nebytových priestorov.

Žalovaní 1/ až 7/, 12/, 15/ až 28/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu 1/ navrhli dovolanie zamietnuť a priznať im trovy dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.).

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu (len vtedy) pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.).

Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Prípustnosť dovolania žalobcu 1/ v danom prípade nemožno vyvodit' z vyššie uvedených ustanovení, lebo napadnutý nie je zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), dovolací súd v tejto veci dosiaľ nezaujal záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.), v napadnutom potvrdzujúcom rozsudku odvolací súd nevyslovil prípustnosť dovolania v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p. a nejedná sa o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, vo výroku ktorého bola vyslovená neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

So zreteľom na to by dovolanie žalobcu 1/ mohlo byť procesne prípustné, len ak by napadnuté rozhodnutie bolo vydané v konaní postihnutom závažnou procesnou vadou v zmysle § 237 O.s.p. O vadu takejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia nie je predmet konania významný a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie vylúčené.

Ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladá dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p., či už to účastník namieta alebo nie, neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Vady konania v zmysle § 237 písm.a/ až e/ a g/

O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mal dopustiť odvolací súd, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom odvolacieho súdu nebola žalobcovi 1/ odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm.f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania.

K odňatiu možnosti žalobcu 1/ pred súdom konať malo podľa jeho názoru dôjsť tým, že odvolací súd nenariadil odvolacie pojednávanie.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Dohovor o ľudských právach a základných slobodách nevyžaduje a ani z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nemožno vysledovať, že by sa malo na všetkých súdnych inštanciách pojednávanie vykonať verejne. Ak teda rozhodoval súd prvého stupňa na pojednávaní, odvolací súd v zásade nemusí nariadiť pojednávanie. Odvolací súd môže rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, len ak je rozhodnutie nesprávne výlučne po právnej stránke. Odvolací súd však vždy môže nariadiť pojednávanie, ak to považuje za potrebné. Bez pojednávania nemôže odvolací súd meritórne rozhodnúť veci, ak :

- zistí, že je potrebné na účely správneho zistenia skutkového stavu vykonať

(zopakovať) dôkazy,

- ak súd prvého stupňa rozhodol bez pojednávania,

- ak to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Je na úvahe odvolacieho senátu, v ktorých prípadoch to ďalej bude považovať za potrebné. V zákone nie je možné kauzisticky vypočítať všetky možné situácie, ktoré môžu v súdnej praxi nastať a práve naopak tým, že sa ponechá otázka nariadenia pojednávania na rozhodnutí súdu v porovnaní so striktnou normatívnou úpravou, takáto úprava bude v súlade s materiálnou stránkou právneho štátu. Ak by sa malo vykonať dokazovanie, je potrebné nariadiť pojednávanie a nerozhoduje, či ide o zopakovanie dokazovania alebo o nové dokazovanie. Súvisí to s umožnením účastníkom vyjadriť sa k vykonanému dokazovaniu. Doposiaľ Európsky súd pre ľudské práva nejudikoval, čo je dôležitý verejný záujem a navrhované ustanovenie necháva odvolacím senátom voľnú úvahu, kedy nariadia pojednávanie z dôvodu dôležitého verejného záujmu. Spravidla pôjde o veci týkajúce sa v rôznych súvislostiach väčšieho okruhu osôb, napr. spory týkajúce sa územného celku, sídliska atď.

Z obsahu spisu je zrejmé, že odvolací súd nevykonával ani neopakoval dôkazy, súd prvého stupňa rozhodol na pojednávaní a nariadenie pojednávania si nevyžaduje dôležitý verejný záujem. Z uvedeného je zrejmé, že nebol naplnený dovolateľom tvrdený dôvod prípustnosti podaného dovolania podľa § 237 písm.f/ O.s.p.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/2004). Pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) sa v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/2003).

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie procesne prípustné.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Pokiaľ žalobca 1/ vytýka nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu a vyporiadania sa s jeho odvolacími námietkami, treba uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné, skutočnosti

objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07). Vychádzajúc z toho dospel dovolací súd k záveru, že právo žalobcu 1/ na riadne odôvodnenie porušené nebolo. Odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje nielen vysvetlenie skutkových zistení a záverov, ku ktorým dospel odvolací súd, ale tiež primerané právne posúdenie týchto záverov. K odvolacím námietkam uviedol, že súd prvého stupňa sa vyporiadal v priebehu konania so všetkými námietkami, ktoré zopakoval žalobca 1/ v odvolaní a skutkovo a právne ich náležite zdôvodnil. Odvolací súd sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa a s dôvodmi napadnutého rozhodnutia.

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu 1/ v súlade s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešným žalovaným vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi 1/, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal žalovaným 1/ až 7/, 12/, 15/ až 28/ náhradu trov dovolacieho konania, ktorá spočíva v odmene advokáta za jeden úkon právnej služby, ktorý poskytol žalovaným vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu zo 4. októbra 2010 (§ 14 ods. 1 písm.b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov). Sadzbu tarifnej odmeny určil podľa § 11 ods. 1 písm.a/ tejto vyhlášky vo výške 55,49 € s krátením o 50 % (§ 13 ods. 2 tejto vyhlášky), keďže ide o spoločné úkony pri zastupovaní 22 osôb), čo spolu s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 1/100 výpočtového základu (7,21 €) predstavuje spolu 617,60 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. septembra 2011

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová